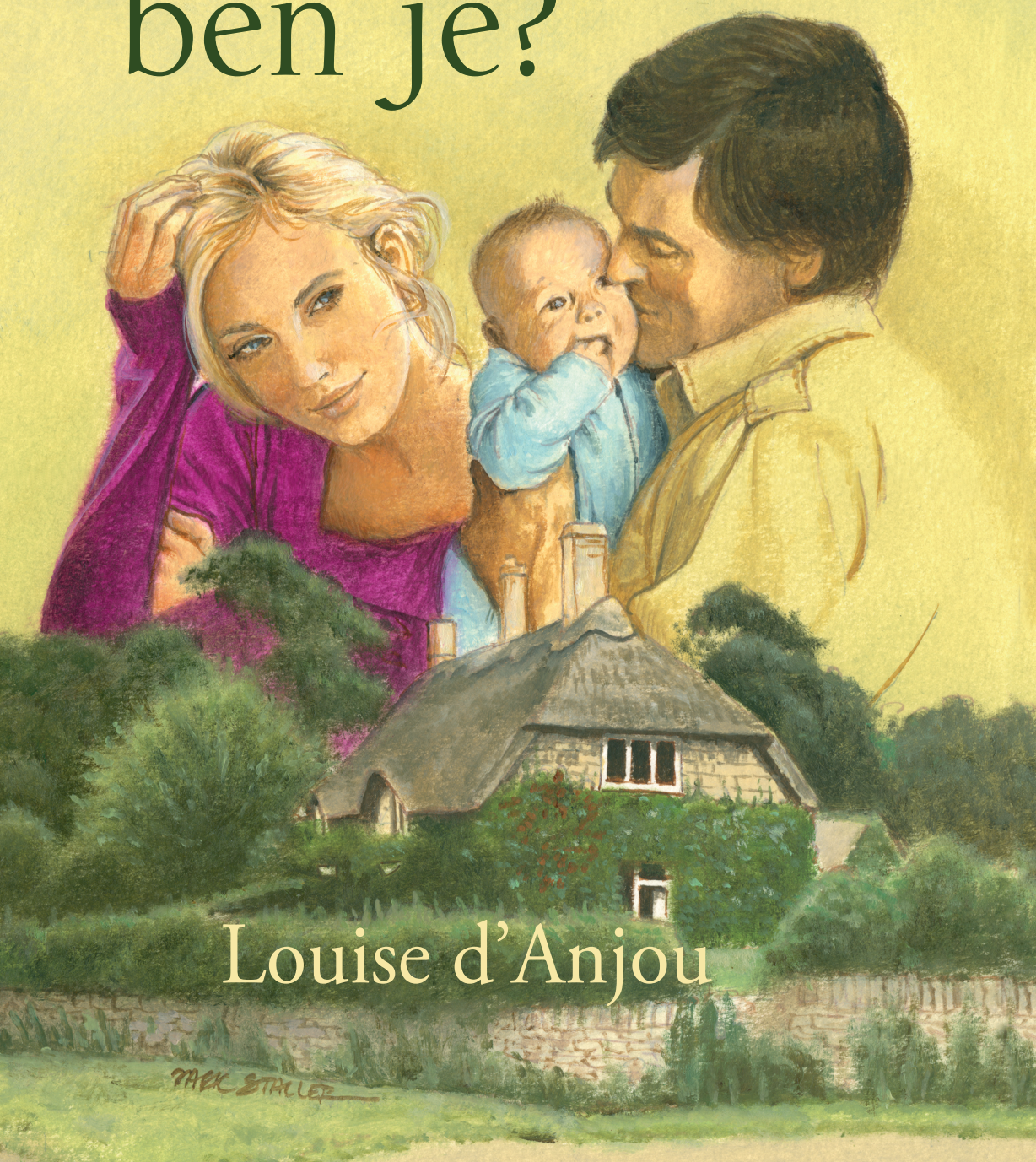

Leni Saris

Vincie, waar ben je?

Louise d'Anjou

MARK STALLER

VINCIE, WAAR BEN JE?

Leni Saris/Louise d'Anjou

Vincie, waar ben je?

Westfriesland

www.kok.nl

NUR 344

ISBN 978 90 205 3011 7

Copyright © 2010 Uitgeverij Westfriesland, Kampen

Omslagillustratie: Jack Staller

Omslagontwerp: Bas Mazur

Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HOOFDSTUK 1

Vincie Kingston-Lieversen liep voorzichtig met Michael junior de trap af naar de huiskamer, waar ze hem op een matrasje in de box legde. Ze dekte hem toe met een dun fleecedekentje. Het kind had haar de halve nacht uit haar slaap gehouden, hij was verkouden en had last van buikkrampjes. Vincie geeuwde en streek haar verwarde haren uit haar ogen. Ze maakte een kop koffie voor zichzelf en staarde door het keukenraam. De laatste tijd betrapte ze zich erop dat ze met heimwee naar haar familie kampte. Ze woonde nu meer dan een jaar in Engeland en op zich voelde ze zich er ook wel gelukkig, maar soms miste ze haar familie heel erg. Michael, haar man, maakte onder andere natuurdocumentaires over heel de wereld en was meer niet dan wel thuis. Zijn ouders en familie woonden in Australië, een land waar ze absoluut niet kon aarden. Vlak na hun huwelijk hadden ze een tijdje bij Michaels ouders gewoond en Vincie had zich doodongelukkig gevoeld. Michael had het druk gehad met de voorbereidingen voor zijn nieuwe film en liet het aan zijn familie over om Vincie bezig te houden. Ze had er leren paardrijden en dat was het enige waar ze na een moeizaam begin plezier in had gekregen. Ook had ze er een paar vreemde ervaringen gehad, ervaringen die vooral in het verleden regelmatig waren voorgekomen.

Haar overpeinzingen werden ruw onderbroken doordat de bel ging. Snel liep ze naar de voordeur, bang dat het kind wakker zou schrikken van de bel. Ze opende de deur en zag een jonge vrouw staan die haar vriendelijk een hand gaf. 'Hallo, mag ik me even voorstellen. Ik ben Mandy Carter, uw nieuwe buurvrouw.'

'Kom binnen,' noodde Vincie, 'maar doe zachtjes, want mijn zoon ligt in de box, hij is een beetje ziek.'

Niet ver van het huis waar Vincie woonde stond een schattige kleine cottage. Het huisje had lang leeggestaan. De kamertjes waren popperig klein en onhandig geweest. Maar Vincie had een aantal weken er een werkploeg in bezig

gezien die de cottage bewoonbaar moest maken.

‘Wanneer ben je erin getrokken?’ vroeg Vincie terwijl ze koffie inschonk voor Mandy.

‘Een week geleden, maar ik ben nog lang niet op orde, dat begrijp je wel.’ Mandy nam aan de keukentafel plaats en keek even de kamer in waar ze een glimp opving van de kleine Michael.

‘Wat scheelt je zoon?’ vroeg ze belangstellend.

‘Hij is wat verkouden en heeft last van zijn darmpjes. Gelukkig is de koorts gezakt.’ Vincie keek even om de hoek en zag dat hij nog rustig sliep. ‘Heb je nu meer ruimte gekregen in je huisje? Ik vond het heel lief, maar ook heel klein.’

‘Er zijn wat muren doorgebroken, het is beneden nu eigenlijk één ruimte geworden. Boven zijn er twee kamertjes en een badkamer. Ook niet groot, maar voor ons voldoende. Ik was bij de eerste aanblik van de cottage onmiddellijk verkocht. En even voor de goede orde, ik woon er met mijn dochter van acht. Mijn man is twee jaar geleden verongelukt in het buitenland, we waren op vakantie.’

‘Ach, wat erg,’ schrok Vincie en ze wist even niets te zeggen.

‘Ja, we missen hem nog iedere dag. Dat is ook de reden dat ik wilde verhuizen, we woonden voorheen in Londen. De overgang is wel groot, maar ik had behoefte aan rust en dat vind ik hier. Als ik op orde ben zou ik het fijn vinden als je een keertje komt kijken. Mijn familie en vrienden zie ik natuurlijk niet zo veel meer, en je hebt soms toch wel behoefte aan wat aanspraak.’

‘Ja,’ beaamde Vincie aarzelend. Ze sloot niet zo snel vriendschap en wilde liever eerst de kat uit de boom kijken. Bovendien was ze erg op haar privacy gesteld. Haar naaste burens waren al wat oudere mensen waar ze een goed contact mee had, maar wel op afstand.

Mandy merkte haar aarzeling op en trok zich wat terug. Hoewel Vincie een paar jaar jonger was dan zijzelf had ze een reserve die je bij haar leeftijdgenoten niet zo snel zag. ‘Als ik je kan geruststellen,’ zei Mandy wat kortaf, ‘ik ben niet iemand die bij een ander de deur platloopt.’

Vincie kleurde gevoelig: 'Sorry, zo bedoel ik het niet. Maar ik ben graag op mezelf. Mijn vrienden wonen in Nederland, evenals mijn familie. Gelukkig zie ik ze regelmatig.'

'Ik hoorde al een klein accent, Vincie, maar verder spreek je perfect Engels. Is je man een Engelsman?'

'Nee, hij komt uit Australië, en daar woont zijn hele familie. Ik begeef me tussen de wal en het schip in, en dat is soms wel moeilijk. Michael maakt films en is veel weg. Momenteel filmt hij in zijn thuisland, Australië, en daar is hij nog wel even zoet mee. Weet je, er zijn natuurlijk al zoveel films gemaakt over al die ruige gebieden, maar Michael weet er altijd wel iets te vinden wat nog onbekend is. Helaas ben ik niet erg betrokken bij zijn werk, het is mij te ingewikkeld en veelal vaag. Maar hij wordt veel gevraagd.'

'Hoe oud is je zoontje en hoe heet hij?'

'Hij is vijf maanden en heet ook Michael, maar om verwarring te voorkomen noem ik hem Micha, dat is makkelijker voor iedereen. Michael komt over een paar maanden weer naar huis en dan is het feest voor ons drietjes. Maar vertel eens wat meer over je huisje en je dochter.'

'Mijn dochter heet Cindy. Ze is een rustig kind naar wie ik niet veel omkijken heb. Na de dood van haar vader trekt ze zich soms in zichzelf terug en daar heb ik wel verdriet van. Ik wil haar helpen, maar ze laat het niet toe. Maar kom, ik houd je niet langer op. Mag ik even naar je zoon kijken?'

'Natuurlijk, ik hoor hem zachtjes pruttelen, dus hij is wakker.' Ze liepen op de box toe waar Micha hen met een lief lachje begroette. 'Hij is nooit eenkennig geweest,' lachte Vincie en ze tilde hem uit de box. 'Maar misschien komt dat nog.'

'Ach, wat een mooi kereltje,' kirde Mandy verrukt. Ze aaide hem voorzichtig over zijn handje, wat hij genadig toeliet.

'Loop maar niet mee naar de voordeur, ik kom er zelf wel uit.' Mandy legde even een hand op Vincies schouder. 'Fijn met je kennismaking te hebben, ik heb hier een kaartje waar mijn telefoonnummer op staat. Als er iets is met de kleine kun je altijd bellen, al is het nacht. Ik ben verpleegster

geweest op de kinderafdeling van een ziekenhuis in Londen. Nu heb ik werk in het gezondheidscentrum op de afdeling consultatie voor baby en kleuter.'

Vincie hoorde de deur in het slot vallen en ging met Micha op haar schoot op de bank zitten. 'Zo schat, dat was onze nieuwe buurvrouw. Jij vond haar wel aardig, hè? Nou, ik ook, hoor! Ik ga jou even verschonen en dan krijg je een lekker flesje pap.'

Micha verorberde met veel smaak zijn pap, al had hij de vervelende gewoonte bij de eerste hapjes die hij binnenkreeg wat naar buiten te sputteren. Vincie legde dan ook maar een theedoek over haar schouder tegen al dat gesputter van haar zoon. Ze veegde zijn toetje schoon en deed zijn slab af. Het was nu tijd voor een halfuurtje kroelen en spelen. Ze verweende hem niet en hield zich aan de door haarzelf opgelegde regels.

Ook al was hij klein, ze las hem iedere middag een stukje voor en liet hem de plaatjes zien. Als hij in de box lag zette ze wat rustige muziek op of natuurgeluiden. Ze voelde dat het kind dat prettig vond. Tijdens haar zwangerschap was ze daar al mee begonnen.

Na het speelhalfuurtje legde ze hem weer op zijn matrasje in de box en dekte hem toe. Bijna meteen viel hij in slaap. Zacht vulde de muziek de kamer en Vincie droomde weg naar de tijd voordat Micha was geboren.

Vincie had na haar huwelijk een maand of vier met Michael bij zijn ouders in Australië gewoond. Trevelylian, de ranch van de familie, was groot en het land eromheen onmetelijk. Het was in haar ogen een familie met een keiharde mentaliteit. Michael had vijf zussen, vier ervan waren getrouwd en gezegend met een aantal kinderen. Alleen de jongste, Neree, was destijds nog niet getrouwd. Het was een vinnig en vaak hatefulijk persoontje, maar Vincie had zich door niemand op haar kop laten zitten. Mam Do, zoals de moeder van Michael werd genoemd, was een harde vrouw. Vincie had iets meer opgehad met vader Kingston, die niet meteen alles afkeurde wat ze deed of zei. Achteraf had de oudste dochter, Margaret,

haar het beste aangevoeld. Zij was ook degene geweest die Michael had gewaarschuwd dat hij zijn kleine vrouwtje wel eens kwijt kon raken. Ze voelde dat Vincie het leven in het woeste en vaak onherbergzame land niet zou aankunnen. Ze had gelijk gekregen. Toen Michael voor maanden het land in moest om te filmen, wilde Vincie terug naar huis, terug naar haar familie en vrienden. Toen later bleek dat ze het huis van de overleden Hazel Graham had geërfd, in Eastbourne, werd dat haar thuisbasis. De maanden regen zich aaneen en het was Michael die het op een scheiding liet aankomen, al was dat niet serieus bedoeld maar een wanhoopsdaad. Hij wilde haar daarmee wakker schudden dat ze bij hem hoorde. Ze reageerde erop door te schrijven dat als hij het wilde doorzetten, hij het ook zelf moest regelen. Er ging bijna een jaar overheen zonder dat er een besluit was genomen, toen plotseling Michael voor haar neus stond. Dat Vincie inmiddels een zoon had trof hem diep. Hij had het meest belangrijke deel van haar leven gemist, de zwangerschap en de geboorte van de kleine Michael. Haar uitleg dat ze hem niet door middel van een kind wilde binden begreep hij pas veel later. Hun huwelijk werd weer nieuw leven ingeblazen en er waren een paar gelukkige maanden voorbijgegaan. Het project waar hij aan bezig was legde hij die maanden in de handen van zijn assistent. Maar nu was Michael weer weg, en in het begin had hij een grote leegte in het huis achtergelaten. Maar omdat ze voor die tijd ook alleen was geweest, al had haar jeugdvriendin Shireen haar tot de geboorte van Micha gezelschap gehouden, kon ze het goed aan. Natuurlijk miste ze hem, maar als ze uitrekende hoeveel tijd hij sinds hun ontmoeting bij tante Hazel samen met haar was geweest, was dat in verhouding erg weinig. Nog steeds kenden ze elkaar niet goed, maar dat kon ook niet anders op die manier. Ze hadden in het verleden veel ruzie gehad om het onbegrip dat Michael steeds opnieuw tentoonspreidde, ook toen ze in Australië waren. Zelfs nu vroeg ze zich af of hun huwelijk wel een lang leven was beschoren. Ze had hem een aantal keren zijn vrijheid terug willen geven, maar dat

had Michael niet geaccepteerd. Nu hadden ze samen een zoon, maar de opvoeding kwam grotendeels op haar neer, en ze vreesde dat het zo zou blijven.

Toen Michael na een jaar van afwezigheid bij haar terugkeerde, wilde hij haar weer zijn wil opleggen wat de familie aanging. Hij wilde in Australië een leuke bungalow laten neerzetten, waar ze tijdens de maanden dat ze daar waren konden wonen. Vincie had er toen mee ingestemd, maar later was ze weer gaan twijfelen. Ze wilde er niet wonen, dat was voor haar een uitgemaakte zaak, geen maanden in ieder geval. Een bezoek van een maand vond ze meer dan genoeg. Tenslotte kon iemand van de familie zich ook wel eens vrijmaken om naar Engeland te komen. Ze leidden een druk bestaan, oké, maar er kon af en toe best iemand gemist worden voor een paar weken. Tenslotte speelde geld geen enkele rol bij de Kingstons, dat had ze al gauw begrepen.

Vincie was dan ook van plan een en ander met Michael te bespreken zodra hij thuiskwam. Ze kon hem uiteraard niet dwingen, maar een huwelijksrelatie van een paar maanden per jaar zag ze evenmin zitten. Er moest voor hem toch wel werk te vinden zijn bij de televisie of iets dergelijks. Uitgezonden worden voor een documentaire was prima, maar geen negen maanden achter elkaar. Ze zuchtte bekommerd, het zou een zware klus worden, daarvan was ze overtuigd. Wie er voor Michael op de eerste, tweede of derde plaats kwam, was haar nog steeds niet duidelijk.

Er ging een week voorbij en Vincie had niets meer van Mandy gehoord. Ach, misschien was ze toch een beetje beledigd over mijn aarzeling naar haar toe, dacht ze wat onverschillig. Jammer dan. Ze zat echt niet te wachten op een vriendin, toch? Hiermee hield ze zichzelf voor de gek en dat beseft ze natuurlijk best. Ze zat in haar kleine atelier naast de kinderkamer en staaarde naar het nog lege doek voor haar. Het ontbrak haar de laatste tijd aan inspiratie en daar maakte ze zich zorgen om. Het kinderboek waar ze de tekeningen bij moest maken lukte evenmin erg. Ze begreep het niet. Voordat Michael weer in haar leven verscheen, was

ze aardig op weg zichzelf enige bekendheid te verwerven. Maar nu Michael terug was leek het wel of haar inspiratie was opgedroogd.

Je denkt en piekert te veel, berispte ze zichzelf, laat het aan de tijd en de omstandigheden over. Jij kunt net zomin als Michael het krijgen zoals je het hebben wilt. Water bij de wijn doen en compromissen sluiten, alleen dan heeft ons huwelijk kans van slagen.

Leuk gedacht, maar moeilijk uitvoerbaar, bedacht ze toen somber.

Het lukte vandaag niet meer om nog wat op het doek te krijgen, dus besloot ze een kop koffie te maken en wat in de tuin te gaan werken. Het was eind februari en het weer was zacht voor de tijd van het jaar. De babyfoon nam ze mee naar beneden.

Vincie had net een slokje koffie genomen toen haar oma uit Nederland belde.

‘Dag, mijn liefje, hoe is het met je? Al bericht gekregen wanneer Michael thuiskomt?’

‘Nee oma, nog niet, maar het gaat goed met me.’

‘Ja, dat zeg je altijd, maar ik hoor aan je stem dat het niet zo is. Je moeder maakt er zich weer erg druk om.’

Moeder Carola maakt zich overal druk om, dacht Vincie geïrriteerd, ze kon zich haar niet anders herinneren. ‘Mama moet zich eens wat meer met papa en Ed bezighouden, daar heeft ze het al druk genoeg mee,’ zei ze op verwijtende toon. ‘Mijn leven is nu eenmaal niet zo alledaags als dat van hen. Ik leef hier tussen twee werelden in en daar heb ik al moeite genoeg mee. Ik ben van plan eerdaags weer eens de overstek te maken, ik mis u en Nicky heel erg.’

‘Dat is goed, kind, ik verheug me erop.’

Er werden nog wat nieuwtjes uitgewisseld, en toen Vincie de telefoon neerlegde voelde ze zich een stuk opgewekter. Haar besluit om voor een paar weken naar Nederland te gaan was daar de reden van.

Het werken in de tuin werd vergeten en ze hengelde haar agenda naar zich toe. Volgende week zou goed uitkomen,

dan moest ze echter wel zorgen dat het kinderboekje de deur uit was. Ze sprong op en rende naar boven, opeens was de inspiratie terug. Ze hoefde nog maar een paar blaadjes te voorzien van een tekening en het lukte dan ook wonderlijk snel. Zo ging het eigenlijk altijd. Gevoelens en emoties gingen hand in hand en bepaalden haar leven.

De zaterdag voor ze naar Nederland zou vertrekken stond buurvrouw Mandy met haar dochter bij Vincie op de stoep. Snel opende Vincie de deur en liet hen binnen.

‘We komen alleen vragen,’ zei Mandy vrolijk, ‘of je vanmiddag bij ons thee wil komen drinken. Cindy wil de kleine graag zien en ik vind het ook gezellig.’

‘Ja, en mama heeft heel lekkere dingen gemaakt voor bij de thee,’ grijnsde Cindy.

‘Dan kom ik zeker,’ lachte nu ook Vincie. ‘Is twee uur een goede tijd om te komen?’

‘Prima, Vincie, tot straks dan.’ Moeder en dochter liepen gearmd het tuinpad af en Vincie keek hen peinzend na. Cindy gaf haar niet de indruk in zichzelf gekeerd te zijn, zoals Mandy eerder had gezegd. Maar ja, ook een kind kon aan stemmingen onderhevig zijn.

Nieuwsgierig betrad Vincie een paar uur later de cottage. Verrast keek ze om zich heen. De benedenverdieping was weliswaar één ruimte, maar er waren wel verschillende opstapjes naar een ander gedeelte. Het leek haar onhandig daar steeds rekening mee te moeten houden.

‘Het ziet er fantastisch uit, Mandy,’ complimenteerde ze haar buurvrouw, ‘maar is het niet lastig, al die trapjes?’

‘Welnee,’ lachte de ander, ‘het is gewoon een kwestie van wennen. De eerste weken ging het nogal eens mis als ik met mijn koffie de kamer in kwam. Maar ach, ik heb genoeg serviesgoed en het beste ervan staat veilig opgeborgen. Casper, de hond, vindt het in ieder geval prachtig en in een dolle bui neemt hij zonder moeite iedere hindernis met het grootste gemak.’

Casper, die zijn naam hoorde noemen, kwam nieuwsgierig

snuffelend dichterbij. Het was een middelgrote hond van een onbestemd ras, maar hij zag er leuk uit en vooral lief, en dat was het belangrijkste.

Vincie ging zitten en keek bewonderend in het rond. 'Je hebt het, naar mijn idee, echt ingericht zoals het hoort bij een traditionele cottage.' Een gebloemde cretonnen bank en overgordijnen, keurig opgehouden door een embrasse in een van de kleuren van de gordijnen. Oud grenen tafeltjes en kasten met prachtig porselein en kristal. Alleen ontbrak de salontafel, zoals in de meeste Engelse huiskamers. Zo was er in het midden een prachtig zicht op het Chinese tapijt in een effen zachtblauwe tint, met rondom een bewerkte rand. De oude plavuisevloer was beneden overal hetzelfde, al met al een echt Engels plaatje.

Een prachtige gebogen toog scheidde de kamer van de keuken, en de zon toverde door de transparante glas-in-loodraampjes een scala aan kleuren de kamer in.

'Het is schitterend, Mandy! Is dit allemaal naar je eigen smaak verbouwd en ingericht?' Vincie liep plotseling als vanzelf naar de grote foto op de grenen buffetkast. Ze pakte de foto van het kastje en ervoer de oude gevoelens die in haar prille jeugd waren begonnen. Een koude rilling liep over haar rug en ze hoorde niet wat Mandy op haar eerdere vraag antwoordde. Ze staarde over de foto heen en zag twee mannen ver in de zee. Een van de mannen duwde het hoofd van de andere man steeds weer onder water, totdat hij niet meer boven kwam. Ze zag hem om zich heen kijken en toen verdwenen de beelden.

'Hé, Vincie, wat sta je te staren met de foto van mijn man in je handen? Je kijkt alsof je een geest hebt gezien.' Bevreemd keek Mandy toe hoe Vincie voorzichtig de foto terugzette. Gelukkig voelde Vincie de kilte uit zich wegtrekken en ze ging met een lachje op de bank zitten. Toen haalde ze een flesje fruitdrink uit haar tas en gaf het aan Micha. Tegelijkertijd deed ze hem zijn slab om, want de fles schoot nogal eens uit zijn onvaste handjes. Inmiddels stond op een klein tafeltje een etagère met allerlei heerlijkheden. Op een

ander tafeltje stond een blad met een theepot en bladdunne kopjes.

‘Houdt u van een Engelse thee?’ vroeg Cindy en als een echte gastvrouw schonk ze voorzichtig een kopje thee in voor Vincie en reikte het haar aan. Ook schoof ze een gebakbordje op het tafeltje naast Vincie.

‘U mag zelf pakken wat u lekker vindt.’ Cindy ging naast haar moeder op de tweezitsbank zitten.

‘Het ziet er prachtig uit, Cindy, en wat heb je het allemaal keurig gedaan.’ Vincie lachte het kind warm toe. Mandy was echter nog niet over de vreemde gebeurtenis met de foto heen en nam zonder erbij na te denken het kopje thee aan dat Cindy ook voor haar had ingeschonken. Mandy morste wat op het schoteltje, aangezien haar hand nog enigszins trilde. Toen keek ze naar Vincie, die haar een onmerkbaar seintje gaf dit tot later te bewaren als Cindy er niet bij was.

Met vuurrode bloesjes op haar wangen begon Mandy te vertellen over de verbouwing en het inrichten van haar huis. Cindy had er inmiddels een voetenbankje bij getrokken en zat naast de maxi-cosi van Micha en praatte honderduit tegen hem. Micha keek haar welwillend aan. Hij liet de speen uit zijn mond zakken en praatte in zijn eigen babytaaltje terug. Cindy ving de fles op en stopte de speen behendig in het mondje van het kind. De beide vrouwen keken met een zachte glimlach naar het vertederende tafereeltje.

‘Mevrouw Kingston, mag ik met Micha in de tuin wandelen, alstublieft?’ vroeg Cindy smekend. ‘Ik zal heel goed op hem passen.’

Vincie was met Micha in de wandelwagen komen lopen, het weer was fris maar de zon won al aan warmte. ‘Dat is goed, liefje, maar ik zal hem eerst even verschonen. Wil je mij de babytas aangeven?’

Even later vertrokken Cindy en Micha naar de tuin voor een korte wandeling.

‘Wat was er met jou aan de hand, Vincie, toen je met de foto van Rick in je handen stond?’ vroeg Mandy terwijl ze nerveus haar handen in elkaar vouwde.

‘Ik wil je eerst even vertellen wat mij af en toe overkomt.’ Vincie ontweek haar indringende blik. ‘Er is in mijn jeugd iets gebeurd waardoor ik soms meer waarneem dan de doorsneemens. Die gebeurtenis zorgde er mede voor dat ik uiteindelijk hier in Eastbourne terecht ben gekomen, maar dat verhaal vertel ik je een andere keer.’

Toen polste ze voorzichtig: ‘Mag ik aan je vragen hoe en waar je man is verongelukt?’ Ze wilde Mandy in geen geval kopschuw maken.

‘In Italië,’ klonk het kortaf, ‘hij is door verdrinking in zee om het leven gekomen. Ik vind dit eng, Vincie, dat mag je gerust weten.’

‘Natuurlijk vind je het eng en dat is ook logisch. Weet je, ik voel het niet van tevoren aankomen, het overvalt me altijd. Dat vind ik zelf ook niet prettig, omdat ik nergens op voorbereid ben en het zodoende niet voor de ander kan verbergen. Toch moet ik je nog een vervelende vraag stellen, Mandy. Was je man alleen toen hij te ver in zee raakte?’

‘Dat weet ik niet, Vincie, ik heb helemaal niet gemerkt dat hij te ver in zee was geraakt. Ik was een zandkasteel aan het bouwen met Cindy en zat met mijn rug naar de zee toe. We waren een groot deel van de kust langsgereden omdat de meeste stranden bedekt waren met kiezels en Cindy naar een zandstrand wilde. We stonden op een camping vlak bij zee. Het was een hemels plekje volgens Rick, maar het veranderde al snel in een hels plekje. Ik kan je daarom niet vertellen of hij op het moment van de verdrinking alleen was. Rick was niet een man die risico’s nam, hij hield te veel van zijn gezin. De autopsie, die de politie eiste, wees uit dat hij niet door kramp was overvallen, hij had ook geen alcohol in zijn bloed. Ook was hij niet zo ver in zee dat hij niet terug had kunnen zwemmen. Dat stond allemaal in het politierapport. Ik was helemaal van de kaart en al die uitspraken gingen langs me heen op dat moment. Gelukkig was er een ouder echtpaar dat zich over mij en Cindy ontfermde. Ik was zo getraumatiseerd dat ik alles wat ik in mijn opleiding had geleerd vergeten was.’ Mandy zat voorovergebogen met haar

hoofd in haar handen.

‘In je opleiding leer je hoe je moet reageren, Mandy, maar dan gaat het over een patiënt en diens familie. Je kunt niet leren hoe je moet reageren als het iets is wat in je gezin of in je eigen familie plaatsvindt.’

‘De politie vond het een dubieus geval. Ze vroegen me het hemd van het lijf, maar ik kon niets concreets melden. We waren met z’n drieën op de camping en kenden er verder niemand. Ook later heb ik niemand ontmoet die me bekend voorkwam. We moesten er vanwege het onderzoek nog drie dagen blijven. Mijn ouders kwamen gelukkig de volgende dag, en samen met het oudere echtpaar hebben ze voor ons gezorgd. Ook hebben zij alles geregeld met de ANWB en andere instanties. Vincie, heb jij dan wel iets gezien wat een verklaring kan zijn voor de dood van Rick?’ Wanhopig keek Mandy haar nieuwe vriendin aan.

‘Dit is altijd het moeilijkste deel van het ‘zien’, Mandy. Ik kan zelf ook geen verklaring voor het gebeurde geven. Pas als de beelden die ik heb gezien worden geverifieerd, dan pas weet ik of ik het juiste heb gezien.’

‘Ja, oké, dat begrijp ik wel, maar toch wil ik weten wat je dan wèl hebt gezien. Ik neem geen genoegen met een vaag antwoord.’

‘Ik wil het je vertellen, maar beloof me dan dat je het voorlopig niet voor ‘waar’ aanneemt.’ Verdraaid, dacht Vincie met een lichte ergernis, wat moet ik hiermee? Ik kan niet voor politie gaan spelen, en hoe moet zoiets een oplossing krijgen?

‘Vincie, wakker worden. Ik beloof je dat ik het niet als de absolute waarheid zal gaan zien.’

‘Er was een tweede man,’ gaf Vincie na enige aarzeling toe, ‘een man met zwart haar.’

‘Rick was blond,’ peinsde Mandy. ‘Er zijn zoveel mensen met zwart haar, maar wat gebeurde er?’

‘De man met het zwarte haar hield jouw man onder water.’

‘Nee!’ Het klonk als een pistoolschot. ‘Dat kan toch niet? Vincie, zeg dat het niet waar is.’ Vincie zuchtte diep en wilde

dat ze nooit de foto van Rick in haar handen had genomen. Ze voelde zich beroerd onder de wanhoop van Mandy.

‘Ik maak even een kop koffie voor ons beiden, je moet sterk zijn als je dochter met Micha terugkomt.’

Vincie vond al het benodigde in de kastjes en kwam even later met twee mokken sterke koffie de kamer weer in. Gelukkig had Mandy zich in die tijd redelijk hersteld.

‘Het is raar,’ mompelde ze voor zich heen, ‘ik heb altijd het gevoel gehad dat er meer speelde rond de dood van Rick. Vooral door het politierapport waarin stond dat er geen enkele aanwijzing was voor de plotselinge dood van Rick. Ook zijn hart was in orde. Wat moeten we hiermee, Vincie? Ik kan toch moeilijk het dossier opnieuw laten openen omdat jij dat beeld hebt gezien van Rick en een andere man.’

‘Ik weet het ook niet, Mandy, het beste is dat je het voorlopig laat rusten. Als er iets is wat je te binnen moet schieten gebeurt dat toch wel, daar hoeft je niet constant mee bezig te zijn. Zo werkt het tenminste bij mij. Maar ik zie Cindy aankomen met Micha. Ik ga naar huis, en o ja, ik ga voor een paar weken naar mijn familie in Nederland, ik geef je wel het nummer van de mensen bij wie ik verblijf. Bijt je er alsjeblieft niet in vast, maar geef het de tijd.’

‘Ik beloof je er niet te veel mee bezig te zijn. Als me iets te binnen schiet laat ik het je weten. En ach, hoe je het wendt of keert, ik krijg er Rick toch niet mee terug. Je bent een bijzondere mens, Vincie. Maak je niet bezorgd om wat er is gebeurd, het zal ongetwijfeld een reden hebben die wij nog niet kunnen overzien.’

Mandy kuste Vincie spontaan op beide wangen en gaf Micha een aai over zijn bol. ‘Ik zal Cindy je wat lekkers laten brengen, door alle commotie staat er nog van alles op de etagère. Laat me even weten wanneer je vertrekt, oké?’

Niet op haar gemak wandelde Vincie met Micha naar huis. Het gebeurde zat haar aardig dwars en vooral omdat ze er niets mee kon doen. De tijd zou leren waarom ze die beelden zag bij de foto van Rick.

Een paar dagen later reed Vincie de boot op die haar naar haar familie in Nederland zou brengen. Het was voor het eerst dat Micha de overtocht maakte en ze hoopte maar dat het kind niet misselijk zou worden, want de zee was aardig ruw. De avond tevoren had ze lang met Michael gebeld. Schrijven was leuk en ze kon er veel in kwijt, maar soms wilde een mens toch graag de stem van zijn of haar geliefde horen. Ze had hem niets over haar ervaring in het huis van Mandy verteld, alleen dat de cottage een plaatje was geworden.

Michael vond het een grote geruststelling dat ze iemand van haar eigen leeftijd had gevonden om daar af en toe gezellig mee te babbelen. Hij wist natuurlijk best dat Vincie er moeite mee bleef houden dat hij een lange tijd achter elkaar wegbleef. Het was niet anders, maar hij wist ook dat zijn jonge vrouw er op den duur niet mee kon leven. Ze waren al te veel en te lang van elkaar gescheiden geweest, en zeker nu hij een zoon had werd het steeds moeilijker. Had Vincie maar meer voor Australië gevoeld, dan was het voor iedereen een stuk eenvoudiger geweest. Nog steeds wilde hij haar overhalen om er te gaan wonen in de toekomst, want hij had een prachtige locatie voor hun bungalow op het oog.

Zijn familie zag uit naar hun bezoek over niet al te lange tijd. Want schrijven en foto's sturen was leuk, maar zijn ouders konden niet wachten tot ze eindelijk hun kleinzoon in hun armen konden houden.

Steeds vaker be kroop hem het gevoel dat hij en Vincie elkaar nog steeds niet begrepen. Vincie had haar eigen werk, dat hij echter alleen maar als een liefhebberij zag. En ze zorgde voor hun zoon. Voor een jonge vrouw in deze tijd was dat vrij uitzonderlijk. Overal in de wereld hadden vrouwen een baan, meestal buitenshuis. Voor hun kinderen hadden ze een oppas of die gingen naar een crèche. Zijn ouders waren welgesteld, maar ze moesten evengoed hard werken om de ranch rendabel te houden. En dat gold ook voor zijn zussen en hun echtgenoten.

Vincie leefde, dankzij de nalatenschap van tante Hazel, een

gemakkelijk leventje. Ze zag haar familie regelmatig, evenals haar jeugdvriendin Shireen. Ze had echt niets te klagen. Michael liet haar vrij in de dingen die ze leuk vond. Schilderen, tekenen, allemaal heel aardig, maar voor het geld hoefde ze het niet te doen.

Hij zuchtte bekommerd. Liet ze hem ook maar zo vrij, dan zou hij zich minder schuldig voelen en zich helemaal op zijn werk kunnen concentreren. Ze hadden een lang telefoongesprek gehad voordat Vincie naar Nederland vertrok, en zoals altijd was zijn lange afwezigheid het hoofdthema. Maar goed, over een aantal weken ging hij naar Engeland, en dan wilde hij opnieuw met haar praten, want ook nu ging het niet echt goed tussen hen beiden.

Nicky en Roy wachtten Vincie en haar zoon op bij de terminal. Ze dronken eerst gezellig koffie met elkaar voor ze op huis aan gingen. Roy reed de wagen van Vincie zodat zij en Nicky gezellig konden praten onderweg.

Roy was de broer van Vincies moeder, en ze hadden in het verleden allemaal bij oma gewoond, op de vader van Vincie na. Het huwelijk van haar ouders bevond zich destijds in een crisis en een tijdje afstand nemen bleek noodzakelijk.

Nicky had in die tijd een huisje gehuurd van Roy en zijn familie. Roy was toen burgemeester in het dorp. Nicky was modeontwerpster en was al aardig bekend in modekringen, niemand in het dorp had daar echter weet van. Vincie kwam vaak bij haar, en niet in de laatste plaats om het schattige hondje met de toepasselijke naam Ukkie. Het was een yorkshireterriër van een heel klein formaat. Vincie smolt als ze het kleintje in haar armen had. Roy was later met Nicky getrouwd en samen met Ukkie zeilden ze een paar jaar de wereld rond. Nu hadden ze een gezellige bungalow in het dorp en liep er een ondeugende tweeling rond, die als ze wilden naar de namen Vincent en Nicola luisterden. Als de kinderen wat groter waren, zouden ze als gezin al zeilend nogmaals een grote reis gaan maken.

Gelukkig was het ook weer in orde gekomen met de ouders

van Vincie, al kon moeder Carola het niet altijd goed vinden met haar turbulente dochter.

Oma regeerde even wijs zoals ze altijd had gedaan op het rumoerige groepje. Vincie was dol op haar en dat speciale gevoel was wederzijds.

‘Gezellig dat ik bij jullie terecht kon.’ Vincie stak in de auto haar arm door die van Nicky toen ze op weg waren naar hun huis. Roy had een grote gezinsauto en de drie kleintjes zaten achterin in hun maxi-cosi. Hun gebabbel was grappig om aan te horen, en Micha, die er nog weinig van begreep, babbelde in zijn eigen taaltje.

‘Was je moeder het ermee eens dat je bij ons logeerde?’ vroeg Nicky terloops, omdat ze wel wist wat het antwoord zou zijn.

‘Ach, je kent haar net zo goed als ik, natuurlijk was ze weer verongelikt. Ik ga er morgen wel met Micha naartoe. Maar het is toch logisch dat het vooral voor Micha leuker is bij jullie en de tweeling te zijn. Papa begreep het wel, hij is altijd veel gematigder in zijn oordeel dan mama.’ Vincie keek boos voor zich uit, waarom moest ze altijd verantwoording afleggen voor alles wat ze deed?

Nicky schudde haar zachtjes aan haar arm. ‘Laat je er niet door beïnvloeden, Vin, ze is nu eenmaal zo!’

‘Ja, ze is nu eenmaal zo! Ik vind dat zo makkelijk gezegd, iedereen is zoals hij is, maar dat wil niet zeggen dat het ook als zodanig geaccepteerd moet worden.’

Ze waren inmiddels bij het huis van Roy en Nicky aangekomen en handig hielpen de mama’s de kinderen uit de auto. Roy liep met het stoeltje van Micha onder zijn arm, en in zijn handen droeg hij het grootste deel van de bagage van Vincie. Vincie nam de babytas en bijbehoren voor haar rekening.

‘Belachelijk, hè, zoveel als er voor zo’n kind meegenomen moet worden.’ Vlug gespte ze Micha in zijn stoeltje vast en deponeerde de tassen bij de koffers in de hal.

‘Hoelang denk je te blijven?’ vroeg Roy ironisch. ‘Je bagage duidt op weken, als het geen maanden zijn.’

‘Lieve oom, het is voor een week of twee, denk ik. Maar als

je ons zat bent verhuis ik wel naar oma.'

'Of naar je ouders,' mompelde Roy. 'Ik hoor je heus wel, hoor.'

In het voorbijgaan trok Vincie ondeugend aan zijn haren. Roy meende er niets van, dat wist ze. Ze vonden het altijd weer een feest bij elkaar te zijn en te praten over alles wat ze meemaakten.

Nadat de kinderen in bed lagen kropen ze rond de open haard, want al was het maart, de avonden waren behoorlijk fris.

'Vertel eens, Vincie, wanneer komt Michael weer naar huis? Het moet voor jou toch niet meevallen zoveel alleen te zijn. En voor Micha is het ook niet goed dat hij zijn vader zo weinig ziet.'

'Lieve Nick,' klonk het lui vanuit een diepe stoel, 'je bemoeit je weer met dingen die je niet aangaan.'

'Hoe kun je dat nu zeggen, Roy? Het kind is de dupe van Michaels zwerversdrang.'

'Het kind is een volwassen vrouw, en ze wist wat de job van haar man inhield voor ze met hem trouwde.'

'Hallo schatten, ik ben er ook nog. Ik vind het niet zo geslaagd dat jullie over mijn hoofd heen praten.' Vincie schoot in de lach bij hun schuldige gezichten. 'Jullie hebben allebei gelijk, maar dat verandert voor mij niets aan de zaak. Ik kan goed tegen het alleen-zijn, dat weten jullie. Ook al was Shireen er tijdens mijn zwangerschap, het is toch anders dan wanneer je man er is. Ik heb het echter niet als vervelend ervaren, al was ik natuurlijk blij toen Michael weer kwam opdagen. Het klinkt niet aardig, maar zo zie ik het wel. Hij was eerst verbaasd, toen boos en daarna blij, vooral met zijn zoon. Een paar gelukkige weken volgden en hup, manlief verdween weer voor onbepaalde tijd. Wel vroeg hij of ik me in die tijd van zijn afwezigheid maar wilde bezighouden met zijn plan om met het kind een halfjaar naar zijn familie te gaan. En dan ook nog in te stemmen met het huis dat hij daar wil laten bouwen. Hij ging volkomen aan het feit voorbij dat, voordat ik naar Engeland vertrok, het op geen

enkele manier had gewerkt. Ik heb een beetje halfslachtig toegestemd, om niet weer ruzie te krijgen over zijn familie. Maar jullie begrijpen wel dat ik er niet mee instem. Ik wil er best voor een maand of zo naartoe, maar dan ook niet langer. Ik wil er ook geen huis. De tijd dat ik daar ben houd ik het wel bij de familie uit. Bovendien lijkt het me een reëel gegeven dat er ieder jaar iemand van zijn familie naar Engeland komt. Hij heeft genoeg familie, en er zal best een zus voor een paar weken gemist kunnen worden.' Vincie wond zich zodanig op dat ze enigszins begon te stotteren.

Nicky legde even kalmerend een hand op haar arm. 'Je hebt je bij niemand kunnen uitspreken, hè, lieverd? Nu, bij ons kun je dat wel, dus laat alles wat je dwarszit aan de orde komen, maar niet alles op één avond, want dan raak je helemaal over je toeren.'

'Ik heb alles opgekropt,' klonk het schor. 'Als ik bel hebben we het meestal over de kinderen, en het jullie schrijven wil ik evenmin. Schrijven blijft toch een onpersoonlijk gebeuren.' Vincie veegde wild de tranen van haar wangen.

'Wat wil je dan, kind?' vroeg Roy. 'Michael rekent op je, en dat weet je net zo goed als ik. Jullie hebben voor mijn gevoel altijd al een vreemde relatie gehad. Je kent elkaar niet, dat blijkt uit alles. Hoeveel tijd heb je samen doorgebracht sinds jullie elkaar kennen? Weinig dus! Ik blijf het onbehagelijke gevoel houden dat 'de jongen' die in het dorp van oma is begraven nog steeds een belangrijke rol speelt in jouw leven, en daardoor ook in het leven van Michael. Kenneth werd Michael, maar hij is nooit helemaal Michael geworden, als je begrijpt wat ik bedoel. Ga van de week een paar dagen naar oma en bezoek Kenneths graf, misschien wordt het dan wat duidelijker voor je. Alles blijft steeds met een vleugje geheimzinnigheid omgeven, geromantiseerd voor mijn gevoel.' Roy keek peinzend naar het gebogen hoofdje van zijn nichtje.

'Misschien heb je gelijk, Roy. Ik zal erover nadenken, dat beloof ik je. Ik ga nu naar boven, als jullie het niet erg vinden.' Vincie stond op en gaf hun allebei een kus.

Vincie, waar ben je?

Leni Saris & Louise d'Anjou

Vincie is getrouwd met Michael Kingston, een bekende filmmaker wiens familie in Australië een groot landgoed beheert. Zelf reist Michael voor zijn films kriskras door het enorme land. Vincie kan daar niet aarden en reist terug naar Eastborne, Engeland.

In Engeland voelt Vincie zich gelukkig. Daar schenkt ze het leven aan een jongetje; de zoon van Michael. Hij is hier niet van op de hoogte. Wanneer hij haar na maanden opzoekt omdat hij tot de conclusie is gekomen dat hij niet zonder haar kan, is hij blij verrast dat hij een zoon heeft. Michael en Vincie spreken af dat ze als gezin een deel van het jaar doorbrengen in Engeland en een deel in Australië. Maar Vincie voelt zich daar niet thuis. Ze wil terug naar Engeland, waar ze zich veilig en geborgen voelt.

Leni Saris is een legende, en legendes leven voort. Met *Vincie, waar ben je?* heeft Louise d'Anjou, gebaseerd op het materiaal dat Saris naliet, opnieuw een echte Saris geschreven.

Westfriesland

ISBN 978 90 205 3011 7 / NUR 344

9 789020 530117

www.uitgeverijwestfriesland.nl